

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2011, č. j. 3 Ad 11/2011 – 63,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2011, č. j. 3 Ad 11/2011 – 63, **se** ve výroku III. **zrušuje** a věc **se vrací** v tomto rozsahu tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost v části týkající se výroku I. a výroku II. **se zamítá**.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 11. 2008, č. j. 2008/62994 – 424, bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „správní řád"), bylo zamítnuto jako opožděné odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce ve Zlíně (dále též „správní orgán prvního stupně") ze dne 23. 7. 2008, č. j. ZLA-38/2008. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce převzal dne 29. 7. 2008. Patnáctidenní lhůta pro podání odvolání, o které byl žalobce v rozhodnutí poučen, proto začala plynout dne 30. 7. 2008 a posledním dnem pro podání odvolání byla středa 13. 8. 2008. Odvolání žalobce bylo ovšem podáno předáním k poštovní přepravě teprve dne 21. 8. 2008, tedy po zákonem stanovené lhůtě.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla podle § 9 odst. 6 zákona č. 118/2000 Sb., o ochraně zaměstnanců při platební neschopnosti zaměstnavatele, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon č. 118/2000 Sb."), zamítnuta žádost žalobce ze dne 9. 7. 2008 o uspokojení mzdových nároků, které mu nevyplatil jeho zaměstnavatel - Krajské regionální centrum Zlínského kraje. Své rozhodnutí správní orgán prvního stupně odůvodnil tak, že mzdové nároky zaměstnance lze podle tohoto zákona uspokojit pouze tehdy, pokud je jeho zaměstnavatel v platební neschopnosti. Podle § 3 písm. c) zákona č. 118/2000 Sb. je zaměstnavatel v platební neschopnosti dnem následujícím po dni, kdy byl na něho podán insolvenční návrh u příslušného soudu. Ohledně zaměstnavatele žalobce ovšem nebylo ke dni podání žádosti zahájeno insolvenční řízení, a není proto pro účely uspokojení mzdových nároků v platební neschopnosti. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodává, že z části insolvenčního rejstříku dostupné dálkovým přístupem (<https://isir.justice.cz>), se podává, že dne 4. 11. 2008 podal žalobce na zaměstnavatele insolvenční návrh, přičemž Krajský soud v Brně usnesením ze dne 11. 11. 2008, č. j. KSBR 28 INS 4383/2008-A-3, insolvenční návrh odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2008 se žalobce bránil žalobou ze dne 26. 11. 2008, ve které navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Namítal, že odvolání proti správnímu orgánu prvního stupně bylo podáno včas. Jelikož se v té době nacházel ve vazbě (Vazební věznice Praha – Pankrác), zásilky doručoval prostřednictvím vězeňské služby. Podle jeho záznamů podání učinil včas. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 29. 1. 2009 žalobce osvobodil od soudních poplatků a současně mu ustanovil zástupkyni Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátku.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 1. 12. 2010, č. j. 10 Ca 254/2009 - 24, žalobu odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Současně rozhodl o přiznání odměny ustanovené zástupkyně. V odůvodnění usnesení konstatoval, že žalobce se domáhá přezkoumání rozhodnutí o svých mzdových nárocích. Mzdové nároky podle zákona č. 118/2000 Sb., byť o nich rozhoduje správní orgán postupem podle správního řádu, jsou ovšem součástí pracovních, tedy soukromoprávních vztahů. Žalobu proto odmítl podle § 68 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), za použití § 46 odst. 2 téhož zákona. Žalobce poučil, že musí podat (novou) žalobu podle § 244 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř."), a to u příslušného okresního (obvodního) soudu a ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení o odmítnutí žaloby podané u správního soudu.

Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2010 se žalobce bránil kasační stížností ze dne 22. 12. 2010, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Namítal, že soud měl o žalobě rozhodnout věcně, neboť napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2008 je rozhodnutím, jež naplňuje znaky podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 5. 2011, č. j. 4 Ads 51/2011 – 43, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 12. 2010, č. j. 10 Ca 254/2009 – 24, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku poukázal na závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2003, č. j. 6 A 97/2002 – 26, publikováno pod č. 17/2003 Sb. NSS, a dále usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 3. 11. 2009, č. j. Konf 84/2008 – 9 (obě dostupná z: <www.nssoud.cz>), a konstatoval, že mzdové nároky podle zákona č. 118/2000 Sb., byť o nich rozhoduje správní orgán procesním postupem podle správního řádu, jsou součástí pracovních, soukromoprávních vztahů, a má o nich tedy rozhodovat soud v občanském soudním řízení (podle části páté občanského soudního řádu). Tuto zásadu ovšem nelze aplikovat na přezkoumávané rozhodnutí žalovaného, neboť v tomto případě nejde o „rozhodnutí o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů“ ve smyslu § 244 odst. 1 o. s. ř. Soudům v občanském soudním řízení totiž náleží o věci rozhodovat až poté, kdy správní orgán rozhodl věcně o sporu nebo jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů a jeho rozhodnutí nabylo právní moci. Řešení procesních otázek, především případů, kdy správní orgán (ať již prvého či druhého stupně) odmítne věc projednat, však náleží soudům ve správním soudnictvím. O takový případ se přitom jedná i v projednávané věci, v níž žalovaný zamítl odvolání žalobce pro opožděnost a meritem věci (odůvodněností mzdových nároků žalobce) se vůbec nezabýval.

Městský soud v Praze následně rozsudkem ze dne 12. 9. 2011, č. j. 3 Ad 11/2011 – 63, žalobu zamítl, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Současně výrokem III. přiznal ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, odměnu za zastupování ve výši 4800 Kč. V odůvodnění rozsudku dospěl k závěru, že žalovaný posoudil otázku opožděnosti odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně správně, a odvolání žalobce proto zamítl v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu. Vyložil, že z doručenky vztahující se k rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 7. 2008 se podává, že rozhodnutí bylo žalobci doručeno prostřednictvím držitele poštovní licence (Česká pošta, s.p.) dne 29. 7. 2008, což žalobce osobně stvrdil svým podpisem, a to včetně data převzetí. Tato skutečnost koresponduje též s otiskem razítka doručujícího poštovního úřadu. Následujícím dnem, tedy dne 30. 7. 2008 počala běžet 15-denní lhůta k podání odvolání, která marně uplynula ve středu 13. 8. 2008. Odvolání žalobce ovšem bylo datováno dnem 21. 8. 2008 a podáno teprve dne 22. 8. 2008 (v rozsudku v důsledku chyby v psaní uváděn na některých místech omylem letopočet 2010). Městský soud uzavřel, že za této situace nemohou být úspěšnými námitky žalobce, týkající se rozhodnutí ve věci samé. Výrok III. odůvodnil tak, že soud neučinil součástí odměny ustanovené zástupkyně daň z přidané hodnoty, a to vzhledem ke skutečnosti, že zástupkyně se stala plátcem této daně až od 1. 5. 2011.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2011 se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil v tomto řízení projednávanou kasační stížností ze dne 29. 9. 2011, podanou z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Zopakoval svá tvrzení ze žaloby, totiž že je přesvědčen, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo z jeho strany podáno včas, přičemž

vzhledem k tomu, že se v té době nacházel ve vazbě (Vazební věznice Praha – Pankrác), zásilky doručoval prostřednictvím vězeňské služby. Žalovaný ani městský soud přitom neověřili včasnost podání přímo u vězeňské služby, když v knize pošty v této věznici vedené by mělo být uvedeno přesné datum, kdy stěžovatel podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně k poštovní přepravě, resp. kdy je za tímto účelem předal pracovníkům vězeňské služby. Stěžovatel rovněž namítal, že v rozsudku byl u data doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož i data podání odvolání namísto správného roku 2008 uváděn chybný letopočet 2010. Mimoto stěžovatel vyjádřil svůj nesouhlas s výrokem o přiznání odměny ustanovené zástupkyni. Soud podle něho pochybil, pokud součástí odměny neučinil také daň z přidané hodnoty. Zástupkyně se sice stala plátcem DPH až ode dne 1. 5. 2011, přičemž úkony právní služby, za něž byla odměna přiznána, učinila před tímto datem, odměna jí ovšem byla přiznána teprve napadeným rozsudkem, který byl vydán po 1. 5. 2011, a teprve tímto rozsudkem byl zástupkyni fakticky vydán daňový doklad. Bude povinna z této částky daň odvést.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 21. 10. 2011 žalovaný zdůraznil, že v průběhu odvolacího řízení bylo prokázáno, že stěžovatel podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně teprve dne 21. 8. 2008, tedy po zákonem stanovené odvolací lhůtě. Jeho námitku spočívající v pozdržení podání u vězeňské služby proto považuje za účelovou.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popřípadě je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.* Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná v části, týkající se výroku III. napadeného rozsudku, kterým byla přiznána odměna ustanovené zástupkyni stěžovatele.

Hlavní kasační námitka spočívala v přesvědčení stěžovatele, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo z jeho strany podáno včas. Vzhledem k tomu, že se v té době nacházel ve vazbě (Vazební věznice Praha – Pankrác) a zásilky doručoval prostřednictvím vězeňské služby, mohla být opožděnost odvolání způsobena vězeňskou službou, jejímž prostřednictvím podání činil. Podle stěžovatele proto bylo namístě, aby si soud od věznice vyžádal knihu pošty za dané období, v níž by mělo být uvedeno přesné datum podání odvolání k poštovní přepravě, resp. předání pracovníkům vězeňské služby.

Nejvyšší správní soud se s touto námitkou neztotožnil. Ze spisové dokumentace je totiž nepochybné, že odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo opožděné, a žalovaný proto nijak nepochybil, pokud odvolání stěžovatele v souladu s § 92 odst. 1 správního řádu zamítl pro opožděnost. Z doručenky, vztahující se k doručování rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 7. 2008 a k němu ve spise připojené, se podává, že toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 29. 7. 2008. Na doručence je výslovně uvedeno: „Potvrzuji převzetí této zásilky dne 29. 7. 2008.“ K této větě je připojen podpis stěžovatele. Stěžovatel datum doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ostatně ani nijak nezpochybňoval. Jak správně konstatovali žalovaný i městský soud v napadeném rozsudku, lhůta pro podání odvolání v trvání 15 dnů (§ 83 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 15 zákona č. 118/2000, ve znění účinném do 31. 3. 2011), tedy počala běžet v úterý dne 30. 7. 2008 a marně uplynula ve středu 13. 8. 2008. Odvolání bylo všem stěžovatelem zjevně podáno teprve po tomto datu, neboť toto bylo stěžovatelem osobně sepsáno (vlastní rukou) a datováno dne 21. 8. 2008, tedy 8 dní poté, kdy marně uplynula zákonná lhůta k podání odvolání. Téhož dne, tedy 21. 8. 2008, pak bylo odvolání podáno, a to předáním k poštovní přepravě (Pošta Praha 022, PSČ 222 00), a následujícího dne 22. 8. 2008 doručeno správnímu orgánu prvního stupně.

Na základě těchto skutečností Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení před žalovaným, jakož i městským soudem bylo dostatečným způsobem prokázáno, že odvolání stěžovatele proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo stěžovatelem podáno teprve 8 dní po marném uplynutí zákonné lhůty. Požadavek stěžovatele na další dokazování prostřednictvím knihy pošty, vedené vazební věznicí, v níž se stěžovatel v té době nacházel, nelze proto hodnotit jinak než jako účelový a vznesený toliko s cílem řízení dále prodlužovat. Je totiž zcela nepravděpodobné, že by stěžovatel své odvolání omylem datoval o 8 či více dní později, než kdy jej ve skutečnosti psal, a současně že by toto bylo po stejně dlouhou orgány vězeňské služby zadržováno před podáním k poštovní přepravě.

Pokud stěžovatel dále namítal, že v rozsudku byl u data doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jakož i data podání odvolání namísto správného roku 2008 uváděn letopočet 2010, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že tomu tak skutečně je, jedná se ovšem o zjevnou chybu v psaní, která nemohla mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku. To ovšem nic nemění na tom, že by předseda senátu, jenž napadený

rozsudek vydal, měl tuto chybu v psaní odstranit postupem podle § 54 s. ř. s., popř. vydáním opravného usnesení podle § 164 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poslední námitka stěžovatele směřovala proti výroku III. napadeného rozsudku, jímž byla ustanovené zástupkyni stěžovatele přiznána odměna za zastupování. Soud podle stěžovatele pochybil, pokud součástí odměny neučinil také daň z přidané hodnoty. Zástupkyně se totiž sice stala plátcem této daně až od 1. 5. 2011, přičemž úkony právní služby, za něž byla odměna přiznána, učinila před tímto datem, odměna jí ovšem byla přiznána teprve napadeným rozsudkem, který byl vydán po 1. 5. 2011. Teprve tímto rozsudkem byl zástupkyni fakticky vydán daňový doklad, a ona proto bude povinna z této částky daň z přidané hodnoty odvést.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. věty druhé před středníkem *„byla-li navrhovateli ustanovena zástupcem některá z osob uvedených v odstavci 2“* (mimo jiné advokát) *„,která je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zvláštního právního předpisu.“*

Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku důvodnou, neboť dospěl k závěru, že napadený rozsudek je v této části nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů rozhodnutí, popřípadě pro jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Městský soud totiž výrok III. svého napadeného rozsudku odůvodnil tak, že součástí odměny ustanovené zástupkyně neučinil daň z přidané hodnoty, a to vzhledem ke skutečnosti, že zástupkyně se stala plátcem této daně až od 1. 5. 2011. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, jak dospěl městský soud k závěru, že za této situace není namístě zvýšit nárok na odměnu zástupkyně vůči státu o částku odpovídající této dani. Pokud snad městský soud vycházel z toho, že za den uskutečnění zdanitelného plnění ve smyslu § 21 odst. 5 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, by měl být považován den poskytnutí právní služby, za kterou byla odměna přiznávána, přičemž tento den předcházel 1. 5. 2011, kdy se zástupkyně stěžovatele stala plátcem daně, pak takové pojetí je nesprávné. Za den uskutečnění zdanitelného plnění totiž lze považovat teprve den, kdy byla odměna zástupkyně napadeným rozsudkem přiznána, neboť zástupkyně byla stěžovateli ustanovena soudem, a poskytnutí služby lze proto vztahovat teprve k okamžiku, kdy soud uznal dané právní služby jako důvodně poskytnuté a přiznal za ně ustanovené zástupkyni odměnu. Pro úplnost lze podotknout, že kromě výše uvedených zjevných nesprávností v odůvodnění napadeného rozsudku se chyba v psaní objevila rovněž v tomto výroku, když namísto údaje, že odměna zástupce bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 60 dnů od právní moci tohoto „rozsudku“ bylo nesprávně uvedeno „usnesení“.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2011, č. j. 3 Ad 11/2011 – 63, je ve výroku III. „Určuje se odměna zástupce žalobce, Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, částkou 4800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení“ nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů rozhodnutí, popřípadě pro jinou vadu řízení před soudem, která mohla mít za

následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. V této části proto byl naplněn stěžovatelem tvrzený důvod pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Kasační stížnost je proto ohledně výroku III. důvodná a Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve zbytku rozsahu napadeného rozsudku, tedy co do výroku I. „Žaloba se zamítá“ a výroku II. „Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení“ dospěl Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených důvodů k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Kasační stížnost proto ve zbytku není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.* Na městském soudu proto nyní bude, aby o věci rozhodl znovu, jsa vázán v tomto rozsudku vysloveným právním názoru Nejvyššího správního soudu, totiž znovu přiznal odměnu ustanovené zástupkyni stěžovatele, a to se zvýšením nároku na odměnu zástupkyně vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty. Současně by bylo vhodné, aby městský soud v rozsudku opravil výše uvedené chyby v psaní.

V novém rozhodnutí městský soud rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu